

Mistr Vyšebrodského oltáře -
Detaily „Klanění tří králů“
(čtyřicátá léta 14. stol.)

Sponzor SD Katakomby:

ČESKOSLOVENSKÝ CÍRŇACHDĚNÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by AIRE, P. O. Box 176, Station „B“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4B2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává:

Sbor Českobratrské církve evangelické

Praha 10 - Vršovice, Tulská 1

Adresa redakce tamtéž.

Tel.: 272 734 010, Sb. mobil: 776 123 320

e-mail: evang10vrs@atlas.cz

<http://vrsovice.evangelnet.cz>

Návrh obálky: Ondřej Rada

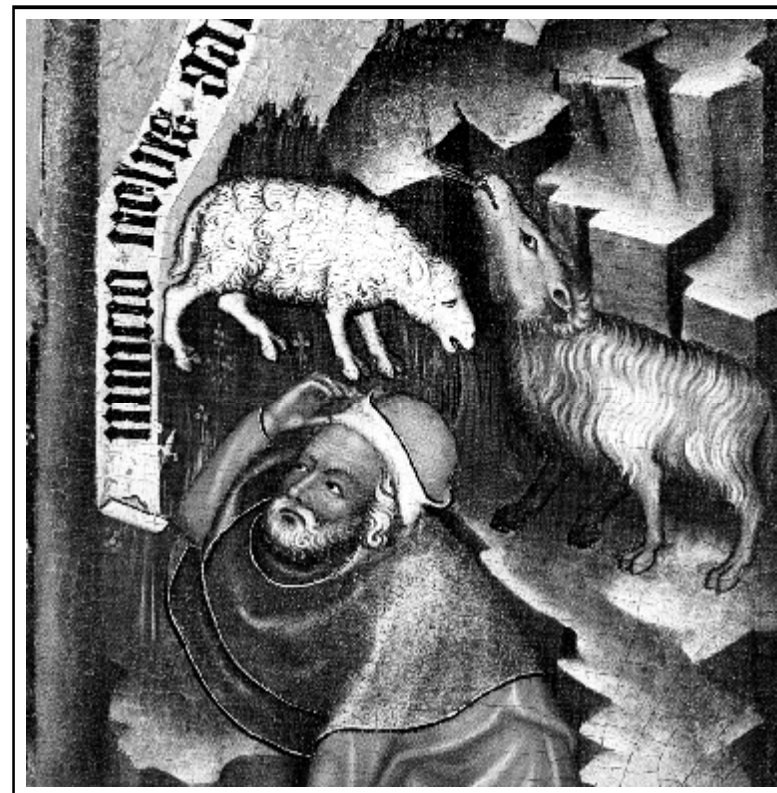
Odpovědný redaktor: RNDr. Joel Pokorný

Náklady na jeden výtisk: 11,50,- Kč

PDF created with FinePrint pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Mistr Vyšebrodského oltáře - Detail „Narození Krista“ (čtyřicátá léta 14. století) ●

Leden 2005

*Já u pokoji lehnu i spáti budu; nebo ty, Hospodine,
sám způsobíš mi bydlení bezpečné. Žalm 4,9 K*

Milí přátelé,

zdravím vás všechny do nového roku a přeji vám, aby každého z vás Pán Bůh opatroval. **Milost vám a pokoj v hojnosti. Dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase.** Tak to píše autor 1. epístoly Petrovy.

Taková přání potřebuje každý z nás. Ať už si dáváme novoroční předsevzetí nebo ne, plánům a přemýšlení nad příštím rokem se jeden nevyhne. Kdysi jsme při společných rodinných setkáních na Silvestra rozložili velikou plachtu papíru, rozdělili ji na dvanáct dílů a doplňovali do každého okénka, co v kterém měsíci očekáváme, že se bude dít. Při naplněnosti kalendářů bylo každé okénko za chvíli zaplněné. Teď, když už jsou děti velké, tak by to chtělo papír o rozměrech většího pokoje.

Jsou to pěkná slova do všeho toho očekávání. **Aby vás Boží moc skrze víru střežila ke spasení.** Přáli bychom svým blízkým, našim přátelům, aby jim pěkně vycházelo to, co si představují, co považují za dobré ve svém životě. Ale když se otočíme za minulým rokem, zjistíme, že ono se to občas pěkně zašmodrchá, ten krásný plán, který jsme vyplnili v posledním dnu v roce, se stane pouhým kusem papíru. A my slyšíme krásná slova a musíme je nově promýšlet. **Aby vás Pán Bůh opatroval.**

Novozákonní svědkové nebyli naivní. Nepředstavovali si, že by se věřícím lidem vyhýbalo selhání, že by se jim nemohlo stát něco nepředvídaného, že jim a jejich blízkým se musí vyhýbat neštěstí. A právě proto je tak důležité to přání, aby nás všechny střežila Boží moc ke spasení. Protože jsme na tom stejně jako lidé kolem nás. A není to málo, co po nás Pán Bůh chce - buďte svědectvím o Boží lásce a milosti uprostřed života, který dokáže tak zaskočit, který dokáže tak bolet. Pomáhejte, naslouchejte, hledejte, jak pomoci. Apoštol Pavel vyjadřuje tuto situaci básnický v 8. kapitole epístoly do Říma: **Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti - ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích.**

Najednou je toho hrozně moc, co bych měl dělat. V minulém roce jsem sklouzl do něčeho, do čeho jsem sklouznout nechtěl a přece sklouzl. Na nějakou dobu se škola začala pohybovat na předních místech žebříčku hodnot. A pak se najednou proberu z tohoto stavu, který by se dal přirovnat k opilosti, rozhlédnu se kolem sebe, začnu víc naslouchat lidem a vidím, kdo všechno potřebuje pomoci a je mi úzko - na toto všechno přece nestačím. A co hůř - všechno toto trápení je nejen nad moje síly, ale i nad síly lidí kolem mě. Po nějaké době od státnic, po době, kdy jsem se přestal zaobírat sám sebou, se dostavila tato úzkost.

Máme toho příští rok hodně před sebou. Dost toho Pán Bůh po nás chce. A přitom se můžeme těšit, stejně jako adresáti 1. listu Petrova. Těšit na to, co nás čeká. Vždyť i pro nás je napsáno slovo milosti: **Milost vám a pokoj v hojnosti. Dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase.**

Jiří Ort

Část vánočního dopisu J. a C. Musgrave(ových)

Minulé Vánoce jsme posílali čtvrtý a poslední dopis z Jeruzaléma - až na to, že tenhle rok píšeme odsud pátý dopis. Jsme stále v Jeruzalémě, nejméně do Velikonoc 2005.

Někdy se mě lidé ptají, co dělá farář Skotské reformované církve v Jeruzalémě. Striktně korektní odpověď by mohla znít „Nic moc“. Také proto, že mnoho míst, které navštěvujeme, je na Západním břehu, což je úplně jiný svět než Jeruzalém. Co tam děláme? Snažíme se s lidmi spřátelit, jednat s určitou dávkou integrity a soucitu, psát dopisy a dávat peníze. To poslední je strašně důležité, vzhledem k tristním ekonomickým podmínkám lidí, které potkáváme. Dávat peníze ale má smysl pouze v kontextu vztahů, které jsme byli schopni vybudovat. Nedávno jsem navštívil jednu vesnici. Joan mě nemohla doprovodit, protože byla nemocná. První otázka hostitelek byla „Kde je Joan?“ Finanční otázky spojené s prodáváním jejich výrobků pro ně byly druhotné; nejprve chtěly vědět, proč Joan není se mnou.

Jak se měří „Evangelismus“? Pro nás to znamená pracovat s našimi křesťanskými, židovskými a muslimskými přáteli. Znamená to podporovat marxistické a ateistické skupiny, které se snaží dohlížet na dodržování lidských práv na zátarasech (checkpointech). Znamená to také umožnit vám podílet se na životě v této části světa tím, že přijímáme vaše peníze a dáváme je dál. Díky a posílejte dál i v příštím roce!

Je vánoční čas – pracovní dny pro většinu lidí okolo nás. Připomínají jeden z nejlepších darů, které jsme kdy dostali nebo můžeme dát. Slovy koledy: Láska přišla o Vánocích. Kež se vždy najdou cesty, kterými budou lidé sdílet lásku s vámi a kež najdete příležitosti, jak sdílet lásku s druhými.

Joan a Clarence

Tři knihy modliteb

V r. 1953 vydalo naše evangelické nakladatelství Kalich publikaci **KNIHA MODLITEB VOLÁME Z HLUBOKOSTI** na podnět členů církve z našich sborů. Práce se ujali profesori Evangelické teologické fakulty pod redakcí prof. J.L.Hromádky, podle jehož slov vykonal veliký kus práce zvláště prof. R.Řičan za pilné asistence F.M.Dobiáše. Knihu jistě dobře znáte - používáme ji již celé půlstoletí (!). Osnova knihy je založena na modlitebních příležitostech a tématech v průběhu církevního roku, v otázkách věroučných, v práci církve i v proměnách života. Jsou uvedeny verše z Písma a doplněny doporučenými biblickými oddíly ke čtení.

Druhá sbírka **SEŠLI SVĚTLO SVÉ (knihy modliteb a meditací)** se objevila v nakladatelství Kalich v r. 1970. Knížku sestavil br. far. Miloš Šourek ve spolupráci s Miroslavem Heryánem a Janem Miřejovským a podílelo se na ní přes 50 spolupracovníků. Modlitby jsou určeny na každý den v roce a jsou provázeny návrhem oddílů z Písma ke čtení. V knížce je velmi užitečný věcný rejstřík, který umožňuje příhodnou modlitbu vyhledat.

Nedávno vyšla opět v Kalichu (2004) další sbírka, nazvaná jednoduše: **MODLITBY**. Její publikování bylo sponzorováno švýcarskou organizací HEKS (Hilfswerk der Evangelischen Kirchen Schweiz). Soubor uspořádali br. Jan Jun a sestra Rút Kučerová a spolupracovalo s nimi na 80 spoluautorů. Podle autorů má knížka sloužit ke každodennímu zastavení a ztišení, buď ráno nebo večer. Obsah modliteb je zabudován do schématu církevního roku. Autoři doporučují používat knížku společně se čtením biblických veršů a textů podle Hesel Jednoty Bratrské, které jsou v našem sboru také velmi populární.

Chci vám knížku doporučit pro domácí pobožnosti. Oproti minulým dvěma sbírkám jsou důrazy v modlitbách přiměřenější dnešnímu stavu společnosti, jazykově svěží a aktuálnější. Při jejím používání se učíme sami formulovat své osobní modlitby. Knížka je ozdobena několika něžnými a povznášejícími pastely akademické malířky Ludmily Jandové. Jako ukázkou připojuji krátkou modlitbu na den 17.12.

*Pane Ježíši,
tvoje světlo neoslňuje, ale otvírá oči,
nechce jen odhalit, ale chce pomáhat
k lepšímu pochopení sebe i druhých.
Ukazuje mi cestu, za to ti děkuji
a prosím za světlo pro tento svět,
pro bezradné, smutné, utištěné.
Svíť svým Slovem.*

Jiří Ort

Recepty 10 Tentokrát exoticky

Je Boží hod vánoční večer, pakuji na chalupu a přitom dostávám za úkol honem napsat receptový článek do lednového čísla Katakomb. V této situaci ráda využívám recept Joela Pokorného. Poslal mi ho již před nějakou dobou a v našem počítači čekal na svou chvíli. Ta chvíle nastala na prahu nového roku. A tak vám přeji, abyste v roce 2005 prožili co nejvíce netradičních exotických chvil, třeba právě s pokrmem připraveným podle následujícího receptu.

M.O.

*Recepty mě předávejte buď osobně (v kostele), nebo e-mailem (ortova@jabok.cuni.cz).
Děkuji.*

Nevzhledný dům na okraji berberské vesnice pod hřebenem Vysokého Atlasu byl postavený z hrubých šedohnědých kamenů, ale jeho interiér působil na nás čistě a přívětivě. Seděli jsme kolem nízkého stolku v příjemné místnosti vyzdobené nádhernými barevnými koberci na podlaze i na molitanových sedačkách, čekali na oběd a při tom popíjeli mátový čaj a chroustali mandle. Domácí pán vstoupil s ozdobnou měděnou konvicí vody a po obřadném mytí rukou (je to nutné, jí se rukama bez příborů) přišlo na stůl i populární marocké jídlo - *tažín* na míse z hnědé pálené hlíny přikryté vysokým kuželovitým poklopem ze stejného materiálu. Po obvyklé krátké modlitbě, kterou jsme pronesli všichni nahlas: *Bismillá* (= ve jménu Páně), byl sňat poklop mísy a začala na nás útočit vůně i krásný vzhled jídla. Pokrm, jehož hlavní součástí bylo jehněčí maso a množství zeleniny se požívá s plackami nekvašeného chleba a jí se společně z jedné mísy. Nejprve se utržené kousky chleba namáčejí ve šťávě na okraji mísy, pak se chlebem sbírají kousky zeleniny, až uprostřed mísy zůstane několik kousků masa, které hospodář rozdělí mezi stolovníky jako závěrečnou lahůdku. Oběd je ale uzavřen až teprve po šálku dobré kávy.

Tažín je běžné jídlo, které se však připravuje v nepřeberném množství variant. Nejvíce jsem ale měl v oblíbě náš *tažín* "geologický", který využíval to, co jsme sehnali na trhu. Maso bývalo nejen jehněčí, ale i skopové, telecí, hovězí, velbloudí, kuřecí nebo (na pobřeží Atlantiku) i rybí. Zeleninu zastupovaly brambory, mrkev, rajčata, cibule, pochutiny pak česnek, olivy, sušené švestky, petrželka, koření pepř, paprika, nepostradatelný šafrán aj.

Nemám odvahu vám popisovat naše geologické varianty *tažínu* a tak vám napíšu jeden recept klasický asi pro 6 osob:

- 1) Jehněčí maso (750g) zbavíme všech zbytků tuku, omyjeme, usušíme nakrájíme na kousky. Vložíme je do větší nádoby na horký olivový

Sborový dopis vršovického sboru ČCE 9

Litanie smíření

(čtená o každém pátku v poledne ve zříceninách katedrály v Coventry)

Všichni zhřešili a odpadli od slávy Boží.

Nenávist, která rozděluje národ od národu, rasu od rasy, třídu od třídy,
OTČE ODPUSŤ !

Chtivou touhu lidí a národů mít, co jim nepatří,
OTČE ODPUSŤ !

Ziskuchtivost, která využívá práci lidských rukou a pustoší zemi,
OTČE ODPUSŤ !

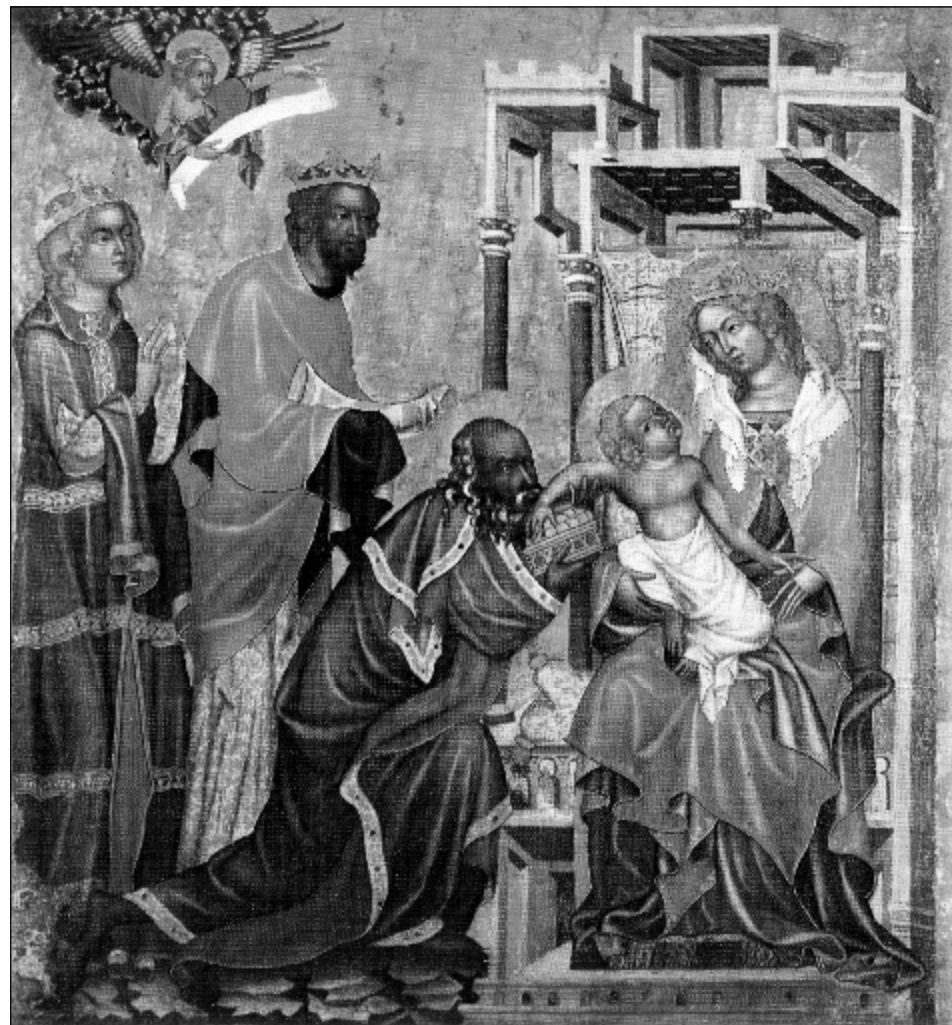
To, že při pohledu na blaho a štěstí druhých závidíme,
OTČE ODPUSŤ !

Náš nezájem o stav vězňů, bezdomovců a vyhnanců,
OTČE ODPUSŤ !

Žádostivost, která znásilňuje těla mužů, žen a dětí,
OTČE ODPUSŤ !

Pýchu, která nás vede ke spoléhání na sebe a ne na Boha,
OTČE ODPUSŤ !

Buďte jeden vůči druhému laskaví, soucitní, odpouštějte jedni druhým,
jako Bůh v Kristu odpustil vám.

Mistr Vyšebrodského oltáře - „Klanění tří králů“ (čtyřicátá léta 14. století)

Pane faráři, pohov !

My ze starší generace vršovického sboru pamatujeme velmi dobře působení bratra faráře *Jaromíra Dusa*, kterého normalizační komunistický režim vyřadil v nejproduktivnějším věku z farářské činnosti. Nakonec mu přece jen bylo umožněno znova pracovat ve sboru v Praze 2 - Vinohradech v letech 1988 - 1989 a po pádu režimu již bez problémů až do r. 1999. V posledních dvou letech práce v tomto sboru byl již konzultantem v Ministerstvu obrany ČR pro kaplanskou službu v armádě a tomuto druhu duchovní činnosti se pak po odchodu z Vinohrad věnoval úplně s nevšední energií až do letošního roku. Víme dobře, jaká byla armáda v době komunistického režimu: byla to složka vychovaná k tomu, aby byla prověřeným a spolehlivým represivním nástrojem moci. Je až neuvěřitelné, co se podařilo v rámci armády vybudovat v posledních šesti letech a každý musí ocenit, jaké dílo se tu bratru Mirkovi Dusovi se spolupracovníky podařilo.

V pondělí dne 6.12.2004 jsme byli pozváni hlavním kaplanem AČR na ekumenickou bohoslužbu ve vojenském kostele sv. Jana Nepomuckého v Praze na Hradčanech. Tam byli přítomní všichni dnešní vojenští kaplani, zástupci generálního štábu AČR, představitelé hlavních církví i ERC a zvláště vzácní hosté biskup Simon Barrington-Ward a sestra Margaret Middleton, oba z "Komunity kříže z hřebů" z katedrály v Coventry. Kromě těchto oficiálních zástupců bylo přítomno množství hostů, kteří vývoj duchovenské služby v armádě se zájmem sledují. Bohoslužba měla pěkný a důstojný ráz, byla vhodně rozčleněna hudebními vložkami a jejím vyvrcholením bylo představení Komunity kříže z hřebů a slavnostní předání kříže z katedrály v Coventry Duchovní službě AČR.

Komunita z Coventry je mezinárodním střediskem smíření, které vyrostlo na troskách města zničeného včetně slavné katedrály náletem německé Luftwaffe 14.11.1940. Co zůstalo po bombardování, dokonal zhoubný požár. Probošt Howard, který vstoupil do zřícenin napsal v hlubokém pohnutí na zčernalou stěnu kněžiště: Otče, odpusť ! Dva zuhelnatělé trámy spojené do tvaru kříže byly umístěny na oltář a tři středověké opálené hřeby z krovu byly rovněž spojeny do tvaru kříže, který se stal velmi inspirujícím symbolem usmíření a pokoje. Hned po válce byly podobné kříže z hřebů prezentovány v německých nálety zničených městech Kiel, Drážďany a Berlín a bylo nastoleno partnerství těchto měst s Coventry. Podobná centra smíře-

ní, která se rozšířila po světě a jejichž počet převyšuje 150 pracují na společném díle smíření. 6.12.2004 byl kříž předán i naší duchovní službě v armádě, která se tak stává prvním armádním střediskem s programem odpuštění a smíření. S velkým pohnutím a vděčností jsme tuto událost sledovali.

Po bohoslužbě byli všichni účastníci přijati na recepci v arcibiskupském paláci, kde zástupci Duchovní služby AČR i generálního štábu poděkovali bratru faráři Jaromíru Dusovi za jeho práci pro dnes velmi oceňovanou kaplanskou službu u příležitosti jeho odchodu do důchodu (po vojensku: do zálohy).

Šlo jistě především o událost v armádě, ale je to inspirující pro každého k otázce: A co já ? No přece pěstovat a rozvíjet pokoj a smíření v každodenních životech. Tady nejde jen o protivníky poslední světové války v polovině dvacátého století, ale o vztahy mezi lidmi vůbec. Začít starat se o smíření a pokoj ve vlastním sboru. Zaujímat stanoviska v národních a mezinárodních záležitostech týkajících se spravedlnosti a lidských práv a modlitebně podporovat centra smíření.

- joel -

